

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

21 De poenis iure constitutis in simoniacos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

De Pœnis iure constitutis in Simoniacos.

CAPVT XX.

PRI^{MO} quaeritur, An Simoniacus sit ipso iure suspensus? Respondeo, eum, qui sciens Simoniacè ordinem suscepit, siue occultus, siue notorius, esse communi iure suspensum non solum ab ordine simoniacè suscepto, sed etiam ab ordinibus, quos antea sanctè, & licitè susceperat. Panormitan. in cap. Per litteras 2. de Simonia num. 5. Angel. eod. verbo. num. 6. Siluest. in verbo suspensio, quæst. 7. quoniam sacramentum ordinis est vnum, quamuis ordines sint plures. Ideo, qui simoniam committit in vno ordine recipiendo, vitiat sacramentum ordinis. Panorm. loco citato. Innocen. in cap. Tanta, de Simon.

Quid, si Titius recepit ordinem, Cuius dante pecuniam ordinatori, ut ipsi Titio ordines conferret? Respondeo, si Titio sciens, & non contradicente, data est pecunia, eum esse suspensum, & ab ordine quem suscepit, & ab alijs ante receptis; quia Titius fuit simoniæ conscius, & eo ipso quo tacuit, in simoniam consensit. Si verò Titio nesciente, vel reuente, Caius pecuniam dederit ordinatori, tunc Titius tantummodo est suspensus ab ordine tunc recepto, non ab alijs olim susceptis. Panormitanus, loco citato, & colligitur ex cap. Si qui simoniaci. 1. quæst. 1. Siluest. in verbo suspensio, quæst. 7. & Innocentio cap. 1. de Simonia.

Quid itidem, si Titius ordinem receperit à Simoniaco? Respondeo, eum esse suspensum, & ab ordine tunc recepto, & ab alijs prioribus, si sciens ordinatorem simoniacum esse, & ordinatus fuit. Si vero ignorans ordinem receperit, est suspensus tantum ab ordine tunc recepto. Panorm. cap. per tuas 2. de Simon. num. 6.

Quid, si ordinator erat occultus simoniacus, non verò manifestus? Glossa, in cap. Si qui à simoniaci. 1. quæst. 1. censet eum esse suspensum ab ordine, quem tunc recepit. Glossam sequitur Siluest. in verbo Simonia, quæst. 8. vers. 5. quamuis Nauarrus in Manuali, cap. 23. num. 68. sequatur Aegidium Bellameram, in cap. Si qui à simoniaci. 1. quæst. 1. neget eum esse suspensum. Sed Glossæ sententia est verior, & eam sequitur Archidiaconus. in cap. Si quis à simoniaci citato, Innocentius, & Panormitanus, in cap. Tanta, de Simonia, & Ioannes in Summa Confessor. lib. 1. tit. 1. quæst. 47. vbi citat. Reynerium, Gofredum, & Hostiensium idem sentientes. Et ratio est, quia tamen Titius qui est ordinatus, nullum simoniæ crimen admisit, eum bona fide ignorauerit ordinatorem simoniacum esse, ordinem suscepit à Simoniaco. Et in cap. Si qui à simoniaci. 1. quæst. 1. ipso iure suspensum sunt, qui ordines à simoniaci recipiunt. Ibi enim dicitur: Si qui à simoniaci non simoniacè ordines suscipiunt, misericorditer sustinemus. Nec ius distinguit inter eos, qui ordinantur à simoniaco occulto, & inter eos, qui ordinantur à manifesto, & notorio.

Quæres, quid, si Titio nescio, Caius pro ipso dedit, vel promissit pecuniam ordinatori, ipseque Titius postea Caium promissit, vel dedisse, pecuniam promissam soluet, vel solutam restituet? Respondeo, Titium nihilominus esse suspensum ab ordine, quem tunc recepit, quia quamuis in recipiendo ordine simoniam non commiserit, ordinatus tamè est à simoniaco. Titius itidem, si postquam ordinatus est, ratum habuit factum Caij, quo ordinatori pecuniam dedit, vel promissit suspensus est ab ordine tunc suscepto; quia in hac parte rathabito mandato æquiparatur, & retrahitur ad tempus, quo est data, vel promissa pecunia. Siluest. in verbo Simonia, q. 8. vers. 3.

Si secundo roges, An sic ipso iure suspensus, qui suscipit ordinem ab Episcopo, qui simoniacus est ex alia causa, quam ex ordine per simoniæ recepto? S. Thom. 2. 2. q.

100. art. 6. ad 1. & ad 7. ita respondet: (Si verò Episcopus sit simoniacus; quia dedit, vel recipit beneficium simoniacè, vel quia fuit mediator simoniæ: si delictum est publicum, est ipso iure suspensus, & quoad se, & quoad alios, sed quando est occultum, est ipso iure suspensus quoad se tantum, non quoad alios.)

Sensus S. Thomæ est: Quando ordinator est simoniacus aliunde, quam ex ordine simoniacè recepto; si fuerit notorius, est ipso iure suspensus, & quantum ad se, & quantum ad alios: hoc est, nec ipse potest ordines conferre, nec alij possunt ab ipso recipere: quando verò est occultus, est suspensus solum, quoad se, ac propterea peccat ordines conferendo, non tamen est suspensus quantum ad alios, & ideo qui ordinantur ab eo, recipiunt ordinis functionem, & vnum. Idem docet Ioan. in Summa confess. lib. 1. tit. quæst. 47. & 48.

Secundò quaeritur, Quid dicendum sit, quando Titius mandato sui Episcopi, per simoniam ad Episcopatum promotus, vel metu ab ipso coactus, ordinem ab eo suscepit? Quidam, ut testatur S. Thom. 2. 2. quæst. 100. art. 6. ad 2. & Glossa in cap. Si qui à simoniaci. 1. quæst. 1. in verbo Probare, dixerunt: si Titius possit probare, Episcopum esse simoniacum, non debet ab eo ordinem suscipere: si verò id probare nequeat, debet ordines recipere; in eis tamen ministrare non potest sine superioris dispensatione legitima.

Sed hoc, inquit S. Thomas, absque ratione dicitur, quia nullus debet alteri obedire ad communicandum sibi in facto illicito. Ille autem, qui est ipso iure suspensus, & quoad se, & quoad alios, illicitè confert ordinem. Vnde nullus debet illi obedire, recipiendo ab eo quacunque ex causa ordinem, si autem ei non constat, non debet altius peccatum credere. Erta cum bona conscientia debet ab eo ordinem recipere. Sic S. Thomas. Vnde ibidem ad quaestionem propositam respondet, Titium nec propter præceptum sui Episcopi, nec etiam metu excommunicationis, debere suscipere ordinem ab Episcopo, quem nouit esse simoniacè promotum: & si ordinetur, non recipit ordinis executionem, etiam si ignoret, eum simoniacum esse, sed indiget dispensatione. Glossa verò, in cap. Si qui à simoniaci. 1. quæst. 1. dicit: Qui metu coactus recipit ordinem à Simoniaco, iure admittendus est ad ordinis executionem ex cap. constat. 1. quæst. 1. Vnde non est, inquit, idem iuris de eo, qui ignorans recipit ordinem à simoniaco, quod de eo, qui metu compulsus suscipit: quia magis constat de voluntate coacti hominis, quam ignorantis. Ita Glossa. At cum S. Thom. sentiat Ioannes in Summa confess. lib. 1. tit. 1. quæst. 47. Reynerius, Gofredus, & Hostiens. ab illo citati.

Tertiò quaeritur, An ordinator, qui est Simoniacus, in ordine conferendo sit iure suspensus, non solum quantum ad se, sed etiam quantum ad alios? Panorm. in cap. Per tuas 2. de Simonia, num. 7. ait. Gofredum sensisse, talem non esse suspensum quantum ad alios, nisi per trimum, ex cap. penult. de Simonia, sed ipse Panorm. eum Innocen. in eod. cap. penult. credit, verius esse, eum qui per simoniam ordinem confert, perpetuò esse suspensum ab ordinibus, cap. Si qui à simoniaci. 1. q. 1. & propterea à tali simoniaco, quamuis occulto, non esse aliqua sacramenta recipienda, nisi Baptisimum, & corpus Christi, tempore necessitatis tantummodo. Sic etiam Angelus in verbo Simonia 6. num. 1.

Ceterum S. Thomas, 2. 2. q. 100. art. 6. ad 1. & ad 2. ait: (Si autem Episcopus sit simoniacus aliquo alio modo, quam per promotionem suam simoniacè factam, puta quia contulit ordinem simoniacè, vel quia dedit, vel recepit beneficium simoniacè, vel quia fuit mediator simoniæ, potest ab eo quis ordinem recipere, si licet occultum delictum; non verò, quando est notorium: quia si occultus sit eiusmodi simoniacus, non est suspensus quoad alios, sed solum, quoad seipsum, ut dictum est in responsione ad primum.) Hæc S. Thomas.

Idem etiam dicit Ioannes in *Summa confessor. lib. 1. tit. 1. quest. 47. Et 48. Siluester in verbo Ordo. 3. quest. 12. At in cap. Si qui a simoniaco. 1. quest. 1. generaliter videntur intelligi simoniaci ordinatores, ex ordine siue recepto, siue dato simoniace, & suspensi ab ordinibus censentur: Si quidem ibi dicitur: A talibus simoniacis ordinationes factas misericorditer sustinemus.*

Quarto queritur, An ob solam suspensionem, qua sunt generaliter suspensi ordinatores, simoniaci ex ordine simoniace dato, vel accepto, incidant in suspensionem iij, qui ab huiusmodi ordinatoribus simoniacis ordinem recipiunt? Sciendum est, ante Constantiense Concilium fuisse receptum, ut quotquot erant generaliter suspensi, interditi, vel excommunicati, vitari deberent, occulte quidem, si erant occulte; notorie vero, si notorie, & manifesti. In eodem Concilio vero Constantiensi edita est constitutio, quae incipit: (Ad evitanda scandala,) quam ad verbum refert Siluester, in verbo *Excommunicatio. 5. num. 7. vers. Sciendum est quarto:* in qua decretum est, eos, qui generaliter suspensi, interditi, vel excommunicati sunt non esse vitandos, nisi fuerint specialiter denunciati, aut notorie Clericorum percussores. Unde ab eo tempore, qui ordines suscipiunt a simoniacis, qui tantum sunt generaliter suspensi ob ordinem simoniace datum, & receptum, non contrahunt suspensionem ab ordine, eo quod tales simoniaci solum generaliter suspensi, vitandi non sunt post Concilium Constantiense. Ita Sotus *lib. 9. de Iustitia, questio. 8. art. 1. ad primum.* Nauarrus in *Manuali cap. 23. num. 68.*

Quinto queritur, An quicumque simoniam realem in beneficio Ecclesiastico conferendo, vel recipiendo commisit, sit ipso iure suspensus? Respondeo, cum non esse suspensum, si crimen sit occultum. Panor. in *cap. Per litteras 2. de Simon. num. 8. Et cap. Tanta, de Simon. num. 5.* dicit non esse suspensum, quantum ad alios, sed quantum ad se. Et ideo si beneficium resignat, potest ordinem suum exequi post legitimam poenitentiam: sed quamdiu beneficium retinet, in quo simoniam admisit, id eam poenitentiam non agit. Sic Panor. in *cap. Per litteras 2. de Simon. num. 8. Et cap. Tanta, de Simon. num. 5. quest. 120. art. 7. ad primum* ait: (Si vero sit quis simoniaco, quia contulit ordinem simoniace, vel quia dedit, vel recipit beneficium, vel quia fuit mediator simoniace, si est publicus, est ipso iure suspensus quo ad se, & quo ad alios: si est occultus, est suspensus ipso iure quo ad se, non autem quo ad alios.) At Nauarrus in *Manuali, cap. 23. num. 111. vers. Tertio dico,* ex Innocentij sententia: dicit eum non esse suspensum, ac posse sacra administrare dimisso beneficio post poenitentiam legitimam; quia in iure Canonico nulla extat huiusmodi poena. Hoc autem intelligitur, si sermo sit de simonia, quatenus tali: nam ex alio capite potest esse suspensus, si videlicet fuerit simoniaco notorius: nam enim depositione dignum, qualis est simonia, inducit quandam irregularitatem, vel suspensionem. Unde Panor. in *cap. Per litteras 2. de Simon. num. 8.* dicit, huiusmodi simoniaco notorium esse ipso iure suspensum, *dist. 33. §. Verum.* Et in *cap. Tanta, de Simon. num. 5.* dicit eum esse suspensum, quantum ad alios. Et licet beneficium resignet, eget dispensatione, sicut quilibet notorius criminofus. Sic ille. Et hoc sensu fortassis dixit S. Thomas, talem simoniaco esse iure suspensum, quantum ad se, & quantum ad alios, videlicet, quando est notorius. Insuper ex *cap. Accusatum. Et cap. Quoties, de Simonia,* si quis est publica infamia notatus, & accusatus, ob simoniam in ordine commissam, iure eum prohiberi a iudice ministrare in altari, donec se legitime purgauerit.

Sexto queritur, An omnis Simoniacus realis sit ipso iure excommunicatus? Respondeo, omnem simoniaco realem in ordine, vel beneficio, siue notorium, siue occultum, esse iure ipso excommunicatum, nec ab alio, quam a Romano Pontifice posse absolui, extra articulum mortis; *ut habetur in Extrauaganti secunda, de Simonia*

inter communes. Et Extrauag. Martini Quinti, qua incipit. Multa in Concilio Constantiensi, sess. 43. Et in alia eiusdem Pontificis Extrauaganti, cuius initium est: Damnablem, uti ab Angelo citatur in verbo Simonia 6. num. 9. Silu. eod. verbo, quest. 19.

Ex quo fit, ut Simoniacus in ordine indigeat absolute a suspensione, & excommunicatione. At Simoniacus in beneficio solum indiget absolute a suspensione, & excommunicatione. Nauarrus in *Manuali, cap. 23. num. 111.* Praeterea qui mediator fuerit, vel procurator, ut realis simonia committatur in ordine, vel beneficio, ipso iure in excommunicationem incidit, *extrauagan. 2. de Simon. inter communes.*

Quarto, An per simoniam realem in alijs, praeterquam in ordine, & beneficio commissam, incurrit quis ipso iure in excommunicationem? Sotus *lib. 9. de Iust. quest. 6. art. 6.* ait, omnem simoniaco realem esse ipso iure excommunicatum. Id vero dicitur propter extrauagantem de simon. inter communes. Caietanus in *Summa, in verbo, Excommunicatio, cap. 72.* ait, excommunicatum esse eum, qui per simoniam obtinet officium Prioris, vel Guardiani, vel quodvis aliud simile in aliquo regulari ordine, quod quidem is Auctor etiam dicit propter eandem extrauagantem. Quia licet, inquit, non sit beneficium, est tamen officium Ecclesiasticum, quod beneficio aequiparari videtur. Nauarrus autem in *Manuali, cap. 23. num. 111.* scribit nullum simoniaco iure ipso esse excommunicatum praeter simoniaco realem in ordine, vel beneficio. Sic etiam Angelus, in verbo *Simonia 6. num. 9. Rosella eodem verbo, num. 13. ad finem.* Siluest. eodem verbo, *quest. 12. Tabien. eod. verbo, quest. 73.* Hae opinio est verior propter eam rationem; quia in iure nulla est talis excommunicatio constituta, nisi in simoniaco realem in ordine, vel beneficio.

Septimo queritur, An Simoniacus sit ipso iure infamis, & poenam depositionis mereatur? Respondeo, Simoniacos in ordine, vel beneficio ipso iure infamiam contrahere, & depositionis poenam mereri, *cap. Sana, 15. quest. Et cap. Inquisitionis, de accusat.* Hae tamen duae poenae non contrahuntur, nisi post sententiam Iudicis, vel per propriam cuiusque simoniaci confessionem in iudicio, vel per euidentiam facti. Angelus, Rosell. Siluest. Tabien. *locus supra citatus.*

Octavo queritur, An extet alia quaequam poena in iure contra Simoniacos? Respondeo, omnem praesentationem, nominationem, electionem, institutionem, collationem, prouisionem, qua quis ad beneficium Ecclesiasticum per simoniam realem assumitur, ipso iure irritam esse, & inanem, *Extrauaganti secunda de Simonia, inter communes, Et in Extrauag. Martini Quinti, supra citatis.*

Si roges, An qui est Simoniacus in pensionibus Ecclesiasticis simoniace perceptis, incidat in praedictas poenas, videlicet in suspensionem, excommunicationem, & infamiam? Respondeo, minime, Nauarrus in *Manuali, cap. 23. num. 111.*

Nono queritur, An excommunicatio, vel suspensio contrahatur ob simoniam mentalem in ordine, vel beneficio commissam? Verbi gratia, ordinatur quis, vel impetrat beneficium gratis quidem, sed simoniaca voluntate absque vilo pacto expresso, vel tacito dandi aliquid temporale, an hic poenas iuris, videlicet excommunicationem, vel suspensionem incurrit? Respondeo, minime; quia Ecclesia non solet punire mentis, & voluntatis affectus.

Decimo queritur, An excommunicatio, & suspensio, & aliae poenae iuris contrahantur, ob simoniam conuentionalem in ordine, vel beneficio commissam? V. g. Titius coequet Episcopus beneficium, vel ordinem, eo pacto, ut aliquid ob eo coequetur. Queritur, An Titius beneficium resignare debeat, etiam cum nondum promissum temporale munus de-

nit: & An sit ipso iure excommunicatus, vel suspensus. Sunt qui existimant, ipso iure Titium esse priuatum beneficio, ac proinde iure ipso compelli ad illud dimittendum, quia simonia verè, & proprè, & te ipsa est commissà, cum beneficium ex pacto aliquid dandi receperit. Nec impedit, si pecuniam promissam non dederit: nam factus est promissile, eo quod verè, & proprè venditio est, cum aliquid datur pretio, in futurum promisso.

Dicendum est, Titium non esse beneficio iure ipso priuatum, sed sententia iudicis priuandum. Cuius rei ratio in promptu est, non quidem, quod simonia conuentionalis non sit verè, & proprè simonia exterior, sed quod vsus, & stylus Curie Romanæ habeat, vt qui per talem simoniam beneficium consequitur, non sit ipso iure priuatus, sed priuandus. Ita Gomes in *regula de Trienniali possesso, questio. 12. ad finem. Callado. Decis. de consuet. Nauarum in Manuali cap. 23. num. 104.* Nec Titius itidem ob talem simoniam in beneficio, vel ordine commissam, in excommunicationem incidit, aut in suspensionem; quia sunt huiusmodi pœnæ iuris; & vsus Curie habeat, vt in hac parte odia, & pœnæ restantur. Ex quo fit, vt si Titius post eiusmodi simoniam conuentionalem in ordine, vel beneficio patratam, factus se ingesserit, irregularitatem non contrahat: quia non est iure excommunicatus, vel suspensus. Nauarum loco supra citato.

Vndecim queritur, An Titius sit iure excommunicatus, beneficium consecutus per simoniam realem commissam à Caio, dante pecuniam pro ipso? Respondeo eum hac distinctione: Aut Caius dedit pecuniam ipso Titio sciens, aut ratum habente, aut postea reddente pecuniam solutam, & sic est excommunicatus Titius, & beneficium resignare ipso iure compellitur, quia expresse, vel tacite in simoniam à Caio commissam consentit, idq; colligitur, ex *c. Nobis, & c. Sicut iuris, & c. Ex insinuatione, de simonia.* Aut Caius dedit Titio, id ignorante, & tunc postquam Titius id relinquit, beneficium resignare cogitur, non quia Titius simoniam admiserit, sed quia fuerit à simoniaco beneficium consecutus, qui beneficium simoniacè consecrere non potuit. Aut Caius dedit pecuniam dolose, vt Titio noceret, & tunc Titius beneficium resignare nullo iure compellitur, vt colligitur ex *c. Nobis, citato.*

Quid, si Caius pecuniam dederit, ipso Titio ad id contradicente? Respondeo, Titium licet beneficium possidere, eo quod ipso invito sit pecunia data.

Quid iudem, si primum contradixerit quidem, sed postea pecuniam solutam à Caio restituerit ei? Panormitanus censet, Titium tunc beneficium resignare debere. Adiuuans verò *Quodlib. 9. art. 7. id negat*, quia in iure canonico textus nullus extat, vnde id colligitur, dummodo ratum non habeat, quod simoniacè factum est.

Duodecimo queritur, quid sit dicendum de beneficiis, officijs, administrationibus, & dignitatibus, obrentis legitime ante simoniam realem, quando canones, aut Decreta simoniacis imponunt pœnam priuationis Beneficiorum, officiorum, administrationum, dignitatum, quas antea acquisierunt? Respondeo, huiusmodi pœnam non contrahi ante sententiam iudicis, hoc est, ante condemnationem criminis, talia beneficia simoniacos non debere dimittere, & resignare: at quando per iudicem de crimine condemnatur, sententia retrotrahitur ad diem commissi criminis, ita vt ab eo tempore cogantur restituere fructus, & iurium habeatur, quidquid de talibus beneficiis, vel officijs statuerint, vt si talia beneficia permitauerint, aut resignauerint. Sicut, in *verbo Assisius, questione quinta*, Tabien. *eadem verbo, num. 2. Roel. in verbo absolutio, l. num. 19.* Angelus in *verbo Paena, num. 8. Sotus lib. 1. de instit. quest. 6. artic. 6. ad finem.*

Decimo tertio queritur, quod iudem dicendum, quando quis ob simoniam commissam in beneficio, sit inhabilis ad quæsitam beneficia obtinenda: huiusmodi pœna afficitur ne iste simoniacus ante iudicis condemnationem, ita vt irrita sit beneficii impetratio, postquam fuerit ben-

ficii consecutus? Ratio dubitandi est, quia pœna ante iudicis sententiam non contrahitur. Respondeo, nullam esse beneficii impetrationem, quia est factus inhabilis ad beneficii consecutionem: inhabilitas autem ipso iure contrahitur ante iudicis sententiam, quia potius est in habilitas quædam, quam pœna. Nec per huiusmodi inhabilitatem amittit quis, quod habet, sed impeditur, ne possit acquirere beneficium.

Cuiusnam sit Simoniacum soluere à pœnis ipso iure contractis.

CAPVT XII.

CONSEQUENS est, vt explicetur, Quisnam simoniacum possit iuris pœnis absoluerè? Hanc Questionem tractat Panormitanus in *cap. de Simonia, Titul. de Simonia, num. 4.* vbi sic ait: Aut quis adipsit per simoniam ordinem, vel beneficium. Primum casus: aut simonia fuit commissà eo sciens, aut consentiente tacite, vel expresse, vel ipsemet pecuniam dante, & tunc secundum omnes solus Papa dispensat. Nec etiam solet Papa dispensare, primo questione prima *cap. penultimo, de Simonia*, & iste sic Simoniacè sciens ordinatus, non solum est suspensus ab ordine simoniacè recepto, sed etiam ab omnibus ordinibus, vt *§. Veram. D. 32. c. 6. Reperitur. 1. quest. 1.* At Simonia fuit commissà, eo ignorante, nec postea id ratum habente: & tunc Laurentius, Tancredus hic, quos sequitur Ioan. Calderinus in *cap. penult. de Elect. c. 6. Post translationem de renuntiat.* distinguunt: Aut delictum est manifestum, & solus Papa dispensat. Argumentum est *ex c. Extus, de Simonia*: Aut non manifestum, & dispensat Episcopus. Sed certe licet Doctores communiter ita sentiant; non tamen puro hoc verum: sed indistinctè dicerem, quod cum tali dispensat Episcopus, primum per istum textum, vbi indistinctè permittitur dispensatio; ergo Episcopus dispensare potest, vt supra dixi.

Item adduco capitulum *Præsentiam 1. quest. 5.* vbi sponte illud fuit confessus se ordinem recepisse pro patre eo ignorante; & tamen dispensat Episcopus: nec poterat non manifestum esse, ex quo illemet confitebatur. Item, cum iste grauetur odio alterius, nec potest dici simoniacus, debet fieri benigna interpretatio, vt Episcopus possit dispensare. *Argum. c. reg. Odia, ex reg. Sine culpa, c. reg. Non debet, de reg. iur. in sexto*, & paulo inferius subiungit sic: Quod indistinctè possit Episcopus dispensare in hoc casu, fuit textus in *c. de regularibus de Simonia*, vbi permittitur dispensatio tam cum Monacho, quam cum canonicis regularibus, quando interuenit simonia, eis ignorantibus. Et hoc quod primum membrum principale.

Sed quoad secundum de adipsente beneficium per simoniam, distingue: Aut est beneficium curatum, seu dignitas, quæ in hoc aequiparatur, argumento *ex c. De multa de præben. c. 6. Cum in illis eadem titul. in sexto.* Aut est beneficium simplex. Primum casus dicit Ioannes Calderin. in *loco præallegato*, quod aut fuit sciens, aut ignorans: Si sciens, & sponte renuntiat beneficio, potest dispensari: cum eo ad aliam Ecclesiam: sed non vt habeat illam, vbi fuit commissà simonia, nisi vt habeat ibi aliquid beneficium. Sed tunc non dispensatur, nisi vt ministrer in minoribus Ordinibus. Et probatur *ex c. 1. qua 1. Durus* ergo agitur, vt habeat beneficium in Ecclesia empti, quam, vt habeat alibi: quia, vt dixi, aliam potest habere dispensatione, non tamen executione omnium Ordinum; sed illam, vbi commissà est simonia, habere non potest, licet ibi possit habere simplex beneficium, & cum executione minorum Ordinum tantum.

Sed quid, si non renuntiet beneficio, sed expectet sententiam condemnatoriam? In eo puto, quod nullo modo dispenset Episcopus, vt habeat beneficium alibi, vel in Eccle-